

„Oto Ja dokonuję rzeczy nowej: pojawia się właśnie. Czyż jej nie poznajecie?” (Iz 43, 19).

Wygnanie do Babilonu i zburzenie świątyni jerozolimskiej spowodowało powszechną traumę narodu Izraela i postawiło przed nim pytanie teologiczne: czy Bóg jest nadal z nami, czy nas opuścił? Celem tej części Księgi Izajasza jest pomóc ludziom zrozumieć, co czyni Bóg, by Mu zaufali i dzięki temu mogli wrócić do ojczyzny. To właśnie w doświadczeniu wygnania objawia się oblicze Boga, Stwórcy i Zbawiciela.

„Oto Ja dokonuję rzeczy nowej: pojawia się właśnie. Czyż jej nie poznajecie?”

Izajasz przypomina o wiernej miłości Boga do swego ludu, która pozostaje niezmienna także w dramatycznym okresie wygnania. Chociaż obietnice dane Abrahamowi wydają się nieosiągalne, a pakt Przymierza zagrożony, naród Izraela pozostaje szczególnie uprzywilejowanym miejscem obecności Boga w historii.

Księga prorocka stawia pytania egzystencjalne, fundamentalne nie tylko dla tamtych czasów: w czym ręku spoczywa rozwój i sens dziejów? To pytanie można odnieść także do osoby: kto decyduje o moim losie? Jaki jest sens tego, czego doświadczam i doświadczyłem?

„Oto Ja dokonuję rzeczy nowej: pojawia się właśnie. Czyż jej nie poznajecie?”

Bóg działa w życiu każdego człowieka nieustannie dokonując „nowych rzeczy”. Jeśli nie zawsze je zauważamy lub nie jesteśmy w stanie zrozumieć ich znaczenia i celu, to dlatego, że są dopiero w załączku lub dlatego, że nie jesteśmy gotowi, by rozpoznać działanie Boga. Rozkojarzeni wydarzeniami, których doświadczamy, tysiącami zmartwień, które dotyczą naszą duszę, myślimi, które nam przeszkadzają, być może nie zatrzymujemy się wystarczająco długo, aby dostrzec te załączki, które świadczą o Jego obecności. On nigdy nas nie opuszcza i nieustannie stwarza na nowo nasze życie.

„Jesteśmy tym «nowym», tym «nowym stworzeniem», które zrodził Bóg. (...) Nie spoglądajmy już w przeszłość, by z tęsknotą wspominać piękno, którego doświadczyliśmy, albo by opłakiwać nasze błędy. Uwierzmy mocno w działanie Boga, który nadal może czynić «wszystko nowym».”¹

¹ Ch. Lubich, Słowo Życia, Marzec 2004.

„Oto Ja dokonuję rzeczy nowej: pojawia się właśnie. Czyż jej nie poznajecie?”

Wraz z tymi, którzy dzielą z nami drogę życia, z naszą wspólnotą, przyjaciółmi, współpracownikami, usiłujmy stawiać czoła przeciwnościom i nie tracić wiary, że wszystko może się zmienić na lepsze.

Rok 2025 jest rokiem szczególnym, ponieważ data Wielkanocy prawosławnej pokrywa się z datą Wielkanocy pozostałych wyznań chrześcijańskich. Niech to wydarzenie, świętowanie wspólnej Wielkanocy, będzie świadectwem woli Kościołów, by nie zatrzymując się kontynuować dialog w celu wspólnego podejmowania wyzwań stojących przed ludzkością i promowania wspólnych działań. Przygotujmy się więc, by okres Wielkanocny przeżywać w pełni radości, z wiarą i nadzieją. Podobnie jak Chrystus zmartwychwstał, tak i my, przeszedłszy nasze pustynie pozwólmy, aby w podróży towarzyszył nam Ten, który kieruje historią i naszym życiem

Oprac.: Patrizia Mazzola
oraz Zespół Słów Życia